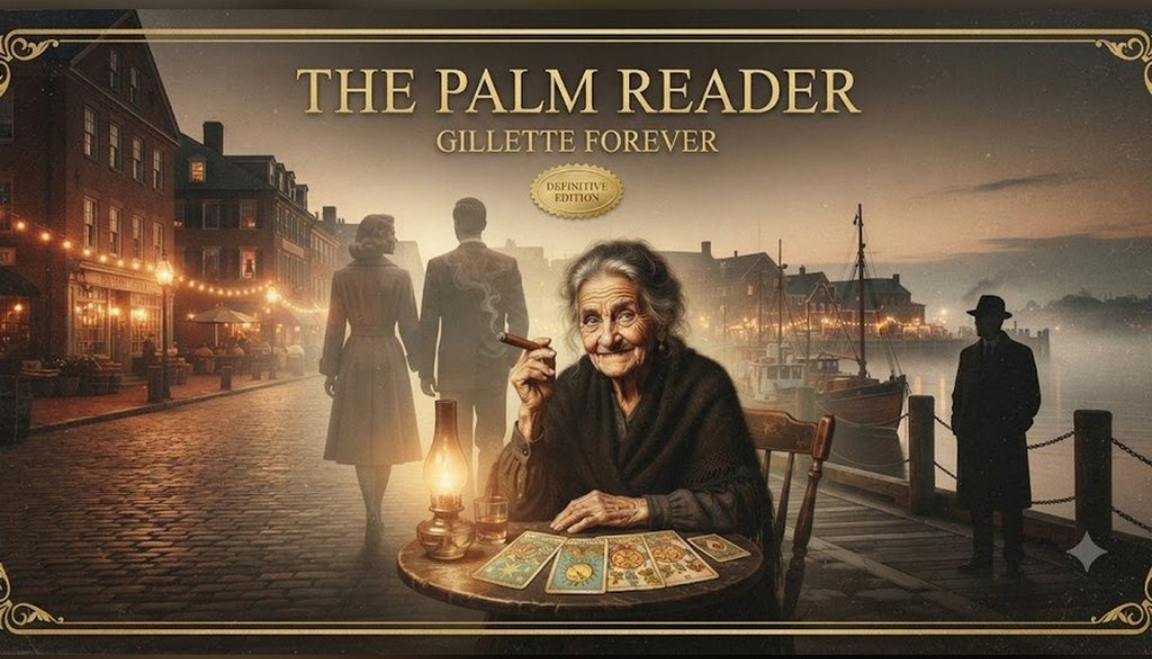

THE PALM READER
GILLETTE FOREVER
DEFINITIVE EDITION

DE HANDLEZERES VAN WALL STREET — VERVOLG II

GILLETTE FROM WALL STREET · 11

. . .

Ik had mijn plannen gemaakt om terug te gaan naar Miami.

Zes maanden.

Genoeg tijd om uit te rusten, mijn Spaans bij te slijpen en de Cubaanse vrouwen van dichtbij te bestuderen.

Ze waren altijd mijn favoriete prooi geweest.

Ik liep een supermarkt binnen, en het lot was er eerder dan het winkelwagentje.

Er verscheen een vrouw voor me.

Cubaans.

Ik herkende haar meteen.
Zij herkende mij.
Ze staarde me een paar seconden aan.
Toen zei ze:

“Wat doe jij hier in godsnaam?”

“Boodschappen.”

“Nee. Ik bedoel op aarde. Zou jij inmiddels niet in de hel moeten zitten?”

Ik complimenteerde haar met haar Engels.
Foutloos.

De beste vrouwen slagen er altijd in om twee mensen tegelijk te zijn:
lief als ze informatie willen,
meedogenloos zodra ze die hebben.

Ze vroeg hoe het met me ging.
Hoe het met mijn gezondheid was.
Hoe ik in vredesnaam nog leefde.
Waar mijn vrouw was.
En vooral:
“Hoe heb je het klaargespeeld jong te blijven en de duivel zelf te verslaan?”

Ik zei dat ik een bus moest halen.
Dat deel was waar.
Ik zei niet waarheen.
Ik nam afscheid en verdween.

Thuis viel ik meteen in slaap.

In de droom zag ik iemand de trap van mijn huis in Italië op komen.
Ik kende hem.
Of misschien ook niet.
Toen drong het tot me door.
Hij was het.
De Indiër uit Cincinnati.
Die van het gesigneerde dollarbiljet.

Hij bereikte de bovenste tree.
Omhelsde me.
Glimlachte met die Britse aplomb die sommige Indiërs beter dragen dan de Britten het ooit zouden kunnen. Toen keek hij me ernstig aan.

“Frega, alsjeblieft — waar is het toilet?”

Ik schrok wakker.
Ging op zoek naar de deur van het toilet.
Besefte toen dat ik nog in de droom zat.

Ik draaide me om.
De rode fauteuil was bezet.
Hij weer.
De geest van Boston.
Lachend.

“Ik wist dat je niet bang was. Je bent een man met ballen.”

Toen wees hij naar iemand naast hem.
“Kijk eens wie ik heb meegebracht.”

Een lange vrouw.
Elegant.
Amerikaans.
Rond de veertig.
De houding van een topvrouw.
De blik van iemand die de documenten tekent die een eind maken aan andermans leven.

Ze stak haar hand uit.
“Copyright Office. Washington D.C.”

Ik knikte.
“Mooie promotie. Hoe ben je hier beland?”

“Ik kreeg een e-mail van je.”

“En toen?”

“Ik las hem.”

“En toen?”

“Mijn hart kon het niet aan.”

De geest barstte in lachen uit.
Ik niet.

“Het spijt me.”

“Dat hoeft niet.”

“Nee, echt.”

“Nee, echt — mij ook.”

Ze ging zitten.
Bekeek de kamer.
Bekeek mij.
Toen zei ze:

“Jij bent de man op wie ik mijn hele leven heb gewacht.”

“Lijkt me een ingewikkeld systeem om iemand te ontmoeten.”

“Het was het beste wat ik kon vinden.”

“Nee. Geloof me. Het was niet het beste.”

Ze zweeg even.
Toen stelde ik haar de enige vraag die ertoe deed.

“Vóór het Copyright Office — waar werkte je?”

“Bij een Amerikaanse multinational. Wasmiddelen.”

“Hoe was het?”

“Om de targets te halen, moet je doodgaan.”

“Wat bedoel je?”

“Letterlijk. Ze laten je werken tot je barst.”

Ik zweeg.
Toen glimlachte ik.

“Het spijt me, schat.”

“Waarvoor?”

“Je hebt de verkeerde dimensie gekozen.”

“Pardon?”

“In het leven is het altijd — alleen maar — een kwestie van stijl.”

Ik wees naar het raam.
De aarde was er nog.
Verward.
Luidruchtig.
Vol problemen.

“Ik luister naar iedereen.”

“Zelfs naar geesten?”

“Vooral naar hen.”

“Waarom ga je dan niet met ons mee?”

“Omdat ik hier beneden nog iets af te maken heb.”

De geest van Boston knikte.
De topvrouw sloeg haar ogen neer.
Ze leek teleurgesteld.

Ik stond op.
Liep naar de deur.
Draaide me toen om.

“Trouwens —”

“Wat?”

“Ik zit toevallig ook in de wasmiddelen.”

“En?”

“Maar ik wacht niet tot iemand doodgaat om mijn targets te halen.”

De geest gierde van het lachen.
Zij glimlachte — voor het eerst.

Toen ik mijn ogen weer opende, was ik alleen.
Niemand meer in de kamer.
Geen geesten.
Geen topvrouwen.
Geen Indiërs die een toilet zochten.

Alleen de rode fauteuil.
Die me nog steeds aankeek.
Alsof hij al wist wie er de volgende nacht zou komen.

Ferdinando